

Hồi 46

Trùng Dương làm gì chẳng hiểu thâm ý độc địa của Âu Dương Phong, nên bèn cười đáp:

- Phong huynh đừng nên xuyên tạc lời nói của bản đạo, Vương mỗ nói một người đối bốn không phải là một lượt đấu với bốn vị, mà lần lượt thỉnh giáo tài nghệ của mỗi người một, thí dụ như "Giáng Long Thập Bát Chương" của Thất huynh, Tảo Diệp Thối "Lạc Anh Chương" của Hoàng Dục Sư, Tiên Thiên công và Kim Cang Quyền của Đoàn huynh, Cáp Ma Công của Âu huynh, đều là những công phu thượng đẳng độc tôn trong võ lâm. Mà Trùng Dương tôi bình sanh chẳng học được môn gì sở trường, chỉ biết qua loa mà chưa ngộ được chỗ thâm sâu, nên muốn lĩnh giáo những cái hay ho của quý vị để rèn thêm tài nghệ mình, chỉ có thể thôi, mong Âu huynh chớ hiểu lầm!

Chàng còn định nói tiếp, nhưng Hoàng Dục Sư ngắt nói:

- Toàn Chân Giáo Chủ, chúng tôi thỉnh giáo ông bằng phương cách nào ?

Trùng Dương đáp:

- Tôi trước tiên sẽ thỉnh giáo Giáng Long Thập Bát Chương của Thất huynh, sau đây sẽ học hỏi Lạc Anh Quyền của Dục huynh, rồi đến Kim Cang Quyền của Đoàn huynh, và chót hết là lãnh giáo Cáp Ma Công của Âu huynh, và như vậy thì trong bốn vị tôi đã lĩnh giáo đủ cả không thiếu sót một ai!

Hồng Thất Công lắc đầu phản đối:

- Không được, như vậy là chiến pháp xa luân thì dù trong bốn người tôi có một người may mắn thủ thắng được, cũng chẳng vinh hạnh gì!

Âu Dương Phong cười nhạt xen nói:

- Như vậy mới đáng gọi là tài nghệ cao, đảm lược lớn! Quý vị nghe thấy chưa, võ công của Vương Chân Nhân cao siêu, trác tuyệt như thế nào mà muốn mỗi người chúng ta đều phải khiếp phục dưới tay người, người mới vừa ý.

Hoàng Dục Sư trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Như vậy chẳng được công bằng lắm, theo ý tôi thì như thế này, hay là hôm nay trước hoàng hôn, Vương Chân Nhân sẽ giao tay với Thất huynh. Sau khi phân thắng bại xong, thì sáng hôm sau, tới phiên tiểu đệ bồi tiếp Vương Chân Nhân, buổi chiều nên nghỉ ngơi, để Vương Chân Nhân lấy lại sức lực, đến sáng hôm sau nữa, thì sẽ giao đấu với Đoàn Hoàng Gia và..

Vừa nói đến đây Âu Dương Phong đã ngắt nói:

- Không được, tôi không thích đoạn hậu, để tôi đấu trận thứ ba vậy.

Thì ra Âu Dương Phong định dùng chiến thuật thay phiên nhau để làm mệt Trùng Dương, như vậy y mới mong có cơ hội triệt hạ Trùng Dương được. Vì nếu theo sự sắp đặt của Hoàng Dược Sư thì trận chót y mới đấu với Trùng Dương. Tuy là Trùng Dương hơn một ngày rưỡi trời luân phiên đấu với ba vị đầu não của cao thủ võ lâm, nhưng đến lúc tới phiên y đấu thì Trùng Dương đã nghỉ ngơi được một đêm, thì sinh lực đã khôi phục đầy đủ rồi, y còn hy vọng gì mà thắng được nữa ?

Cho nên Âu Dương Phong cương quyết yêu cầu được sắp vào trận thứ ba, vì lúc ấy, Trùng Dương đã kịch đấu với Hoàng Dược Sư xong, mà bản lĩnh của Hoàng Dược Sư y đã biết qua là không dưới Trùng Dương bao nhiêu, dù cho Trùng Dương có thắng được đi nữa, sức lực cũng đã kiệt quệ rồi, mình sẽ thừa cái mệt mỏi của y mà tấn công hoặc may mới có cơ thắng được, nên Âu Dương Phong mới nêu đề nghị của mình ra cho Hoàng Dược Sư sắp lại.

Hồng Thất Công lại phản đối:

- Không được! Phương pháp ấy cũng chưa được công bằng lắm!

Âu Dương Phong đã sốt ruột nên giận dữ quát:

- Lão ăn mày, mi lại xía miệng thú vị vào!

Ngoài ý kiến của Dược huynh, thì chẳng còn đề nghị nào công bằng hơn nữa!

Hồng Thất Công không chịu kém cãi lại:

- Lão độc vật, chúng ta hôm nay tụ tập đông đủ để luận kiếm tại Hoa Sơn này, không ngoài võ nghệ mà hội bạn, chớ chẳng phải để đối phó với một người nào. Tài nghệ của ai áp đảo được mọi người, võ công của kẻ ấy liệt vào hạng Đệ Nhất anh tài của võ lâm, kẻ nào bị thua là vì tài nghệ kém hơn, cười lên ha hả rồi xí xóa nhau chẳng chút sanh lòng thù oán, như vậy mới đáng là tác phong của anh hùng hảo hán.

Hôm nay là ngày thứ ba của buổi so tài, chúng ta mấy người đều có giao đấu qua, trừ Vương Chân Nhân thì hoàn toàn chưa giao phong với ta lần nào.

Lão độc vật, mi cũng chưa chánh thức đụng độ với Hoàng Dược Sư trận nào, và ta với Đoàn Hoàng Gia cũng chưa hề thử sức qua, như vậy thì công bằng ở chỗ nào ?

Theo ta thì như vậy:

- Trong lúc Vương Chân Nhân cùng với bốn người chúng ta so tài nhau thì bốn người trong chúng ta, người nào với người nào chưa giao tay nhau, cũng nên phân nhau hai trận, có như thế thì chẳng ai nghỉ khoẻ, cũng chẳng ai mệt cả. Vương Chân Nhân cùng bốn người đấu nhau hai trận, thì bốn người trong chúng ta lại đấu lẫn nhau một trận, các vị nghĩ sao ?

Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia đều không ngọt khen hay, còn Âu Dương Phong thì nhìn Hồng Thất Công cảm hận đến thấu xương tủy.

Hồng Thất Công neho mắt nhìn trở lại Âu Dương Phong như trêu chọc và nói:

- Xong rồi, trời cũng không sớm lắm, tôi cùng Toàn Chân Giáo Chủ mở đầu trước một trận này.

Trùng Dương mỉm cười gật đầu và đáp:

- Thất huynh định dùng quyền hay là binh khí ?

Hồng Thất Công nói:

- Lão ăn mày không có binh khí mà chỉ có cây gậy đánh chó, lão ăn mày không khi nào chịu dùng gậy đánh người trừ phi con người ấy như lão độc vật thì chẳng kể!

Vương Chân Nhân lúc này có ý muốn tiếp Giáng Long Thập Bát Chương của tiểu đệ thì tiểu đệ xin dùng Giáng Long Chương để hầu tiếp phải hơn!

Vương Trùng Dương đáp lại một tiếng:

- Vâng!

Người đã bước ra giữa trận hai tay chắp nhau thành một lễ gọi lớn:

- Xin Thất huynh ra thế!

Hồng Thất Công giọng nói:

- Cam thất lễ!

Chương trái đã đảo tròn, tay phải vạch vào khoảng nửa vòng cung theo thế Kháng Long Bữu Hối đánh vút vào ngực Trùng Dương.

Trùng Dương không chút bối rối, hai tay áo phát một cái dùng thế Lão Tử Qui Tụ (Lão Tử phát tay áo) trong Thái Ất Quyền Pháp tung ra một luồng tiềm lực, đẩy trượt chương phong của Hồng Thất Công sang bên.

Hồng Thất Công buột miệng khen dồi một tiếng:

- Hảo chiêu!

Tay phải y đã vươn ra một thế Kim Long Tại Điền (thấy rồng trên ruộng) đâm vút vào vai Trùng Dương, tiếp theo đấy cùi chỏ của tay quyền bên hữu, đánh thốc vào mạng mỡ của Trùng Dương theo thế Chiến Long Tại Dã, một chiêu hai thức, nhanh như điện xẹt.

Trùng Dương bèn hiển lộng tất cả công phu cao thâm của mình ra, vai trái hơi xệ xuống, dùng thế Đảo Kê Kim Đăng (xách ngược đèn vàng) hóa giải chương lực của Hồng Thất Công, đánh ngay vào mặt, tiếp theo đấy thân hình hơi rùng lại quay tròn một vòng theo thế Long Nữ Phân Lãng (Long nữ rẽ sóng) thoát khỏi đầu cùi chỏ đánh xuyên vào eo lưng, lồi tránh phát phối nhẹ nhàng,

thân pháp thấp thoáng kỳ ảo, khiến Hoàng Dục Sư và Đoàn Hoàng Gia đứng bên ngoài không khỏi khen dồi.

Trùng Dương nhường Hồng Thất Công đủ ba chiêu đầu xong, Thái Ất Quyền bồng vút từ thế thủ chuyển sang thế công, vun vút liên tiếp hai chiêu Thiên Kim Phục Chùy (ngàn vàng dưới trùy) rồi Liên Hoàn Thôi Chưởng (liên tiếp đẩy chưởng ra), bên ngoài nhìn vào tưởng đâu hai tay cùng công ra một lúc, nhưng kỳ thật chỉ một tay mà biến thành hai thức. Trong nháy mắt đã tấn công luôn bốn chiêu một lượt nhanh không kịp nhìn.

Hồng Thất Công đánh vút người thối bước ra sau, sử dụng thế Thần Long Điều Vĩ (Rồng thiêng quẫy đuôi), với tay đánh téo trở ra sau, mới hóa giải được tuyệt chiêu vừa rồi của Trùng Dương.

Hồng Thất Công vận dụng tất cả tuyệt kỹ kỳ xảo trong Giáng Long Thập Bát Chưởng ra ứng phó với vị đệ nhất bá chủ võ lâm là Toàn Chân Giáo Chủ, mỗi chiêu mỗi thế đều dũng mãnh vô cùng, chưởng phong ào ào như cơn gió trời.

Hoàng Dục Sư thấy trời đã khuya, vừa định kêu gọi ngừng tay.

Hồng Thất Công bỗng quát lên một tiếng song chưởng đồng loạt đẩy mạnh ra một thế Song Long Phụng Chu (chai rồng dâng ngọc), tấn công vào ngực Trùng Dương.

Chưởng phong trầm mạnh như hai trái núi cuộn cuộn ập tới.

Trùng Dương không chút bối rối, khẽ thối ra sau nửa bước, quyền trái giở cao, xia thẳng hai ngón tay nhắm ngay lưng Thất Công điểm nhẹ một cái, lạ thay cái điểm ấy xem ra rất nhẹ nhàng bình thản, như không có một chút sức lực gì, nhưng đủ làm Hồng Thất Công phải loạng choạng thối lui lia lịa ra sau ba bước mới gượng đứng vững được.

Hồng Thất Công vội thâu nhanh song chưởng và nói:

- Lão ăn mày chịu thua rồi! Nhất Dương Chỉ công phu thật tuyệt diệu!

Thì ra sức mạnh của song chưởng Hồng Thất Công đánh ra, hùng mạnh vô song, nếu đem ra đối phó với Hoàng Dục Sư, Đoàn Hoàng Gia hay Âu Dương Phong trong ba người, thì bất luận người nào cũng không dám vung chưởng hứng đón, nhưng Trùng Dương chỉ khẽ dùng Nhất Dương Chỉ công phu điểm nhẹ vào giữa hai luồng chưởng phong sấm sét ấy.

Nói một cách khác là kinh lực của Nhất Dương Chỉ phát ra, mường tượng như một lưỡi kiếm sắc bén vô hình, xuyên thủng chưởng phong và đâm xoẹt vào trước ngực của Hồng Thất Công, bắt buộc y phải thối lui ra sau.

Hồng Thất Công là con người tuy nóng nảy nhưng rất trực tính, tự hiểu Trùng Dương dùng Thái Ất Quyền giao đấu với mình từ nãy giờ chỉ có bảy thành công lực, nên mình mới có thể cùng chàng quay quần dư hai trăm hiệp,

nếu khởi đầu mà Trùng Dương dùng ngay tuyệt kỹ Nhứt Dương Chỉ thì mình đã bị đánh bại từ lâu rồi.

Hồng Thất Công lên tiếng chịu thua, buổi thứ ba của cuộc so tài kể như đã kết liễu, mọi người lại ngồi xếp bằng tĩnh tọa, tụ thần điều khí để nghỉ ngơi qua đêm.

Âu Dương Phong âm thầm sẽ đo tính toán, tại sao Trùng Dương chỉ dùng hai ngón tay dí nhẹ một cái mà Hồng Thất Công phải khựng bước thối lui chấp tay chịu bại, vậy quyền pháp ấy là quyền pháp gì và Nhứt Dương Chỉ là cái quái gì ?

Chắc có lẽ là tuyệt học Cửu Âm Chân Kinh đem ra ứng dụng chớ không còn nghi ngờ gì nữa!

Âu Dương Phong suốt đêm trần trọc nghĩ tới nghĩ lui, trời đã trở sang canh ba lúc nào không hay y không còn dẫn được lòng mình nữa, bèn lên tiếng hỏi:

- Vương Chân Nhân, trong lòng tôi có điều thắc mắc muốn nhờ ông giải rõ cho!

Trùng Dương liền nói:

- Xin nói cho biết!

Âu Dương Phong khẽ tăng hắng một tiếng và nói:

- Vương Chân Nhân, công phụ lúc nãy ông dùng đánh bại Hồng Thất Công, có phải là học thuật từ trong Cửu Âm Chân Kinh rút ra chăng ?

Trùng Dương mỉm cười đáp:

- Không phải, đây là tuyệt nghệ của gia sư truyền lại, những công phụ trong Cửu Âm Chân Kinh hơn phân nửa là võ học của Bàn môn tà đạo, bản đạo chẳng bao giờ chịu luyện đến, kẻ đạo sĩ xuất gia không hề biết nói dối, nếu cuồng ngôn xảo ngữ phải bị đọa luân hồi kiếp kiếp ở địa ngục a tì.

Âu Dương Phong "hứ!" lên một tiếng tỏ vẻ không tin lời.

Hồng Thất Công bất bình xen vào:

- Lão độc vật đừng nghĩ bậy nghĩ bạ, đợi đến lúc mi giao tay thì biết rõ chứ gì ?

Âu Dương Phong nhếch mép cười ngạo nghễ rồi im lặng chẳng thốt một lời.

Trời vừa rạng đông, Hoàng Dược Sư đã đứng dậy phủi áo và nói:

- Vương Chân Nhân, trận này đến phiên tiểu đệ xin thỉnh giáo cao chiêu!

Trước đây, Hoàng Dược Sư đã cùng Trùng Dương đụng độ nhau ba lần, lần thứ nhứt trên hoang đảo ở Huỳnh Hải, lần thứ nhì trên đỉnh Hoa Sơn và lần thứ ba trên đảo Đào Hoa. Cả ba lần Hoàng Dược Sư đều bị kém thế hơn.

Lần này lại đại hội luận Kiếm Hoa Sơn, cũng là lần so tài thứ tư giữa chàng và Trùng Dương Chân Nhân vậy!

Trùng Dương cũng chậm rãi đứng dậy và nói:

- Xin lĩnh ý, mời Hoàng Đảo Chủ ra tay trước.

Hoàng Dược Sư chẳng chút khách sáo, vung chưởng đánh mạnh ra "ào" "vút" hai tiếng, dùng ngay Phách Không Chưởng tung ra hai ngọn chưởng phong ném vút vào ngực Trùng Dương.

Mọi người tưởng đâu Hoàng Dược Sư sẽ dùng quyền pháp trấn đảo là Lạc Anh Chưởng ra đối phó với Trùng Dương, nào ngờ mới khởi đầu Hoàng Dược Sư đã đem Phách Không Chưởng ra tấn công, vượt ra ngoài dự liệu của mọi người.

Trùng Dương dùng tay áo rộng phát phối, vẫn theo mừng cũ dùng quyết chữ "xã" trong Thái Ất Quyền, đẩy trượt chưởng lực Phách Không của Hoàng Dược Sư ra phía ngoài.

Hoàng Dược Sư không một giây chậm trễ nhảy sấn tới trước "Vèo! Vèo! Vèo" liên tiếp tấn công ra ba chưởng, toàn là Lạc Anh Chưởng Pháp. Ba chưởng vừa thoát ra khỏi tay, một chân cũng lẹ như chớp tung ra, tấn công tới tấp.

Hồng Thất Công thấy vậy trầm nghĩ:

- À! Té ra hắn đem hai thứ công phu phối hợp thành một, ba chưởng kẹp theo một cước, trên dưới đồng tấn công một lượt, lợi hại thật!

Trùng Dương vẫn ung dung tự tại, Thái Ất Quyền từ tay lo vùn vục bay ra đón trên đỡ dưới, thoát Đông thoát Tây.

Hoàng Dược Sư liên tiếp tấn công tới tấp, khi ba quyền kẹp một đá, lúc năm chưởng quét một cước, lăm lăm lại liên hoàn vung ra ba cước rồi lại hai tay sử dụng Lạc Anh Chưởng biến hóa phức tạp, chiêu thế nhanh chóng kỳ ảo cố ý cho đối phương ảo loạn nhãn quang không còn biết tránh đâu đỡ đâu được.

Trùng Dương sau trước vẫn y nhiên, tâm thần không chút diệu động, Thái Ất Quyền linh biến khi đón cứng, lúc đỡ mềm, thế hư đối lấy thế hư, thực chiêu dùng thực chiêu quật lại, mặc cho Hoàng Dược Sư dùng tất cả tài nghệ tuyệt kỹ, vận dụng mọi chiêu pháp khi thực khi hư khéo léo cách nào, Trùng Dương vẫn vững như thế núi, ứng phó một cách thích đáng chẳng chút lằm lẩn.

Hai bên một công một thủ, tới lui tránh né Đông, Tây thoăn thoắt, hai bóng người như "quyện" nhau thành một khối đấu nhau trên hai trăm hiệp vẫn chưa phân định hơn thua.

Đào Hoa Đảo Chủ nghiên cứu tinh vi Lạc Anh Chưởng và Tảo Diệp Thổ cả mấy năm trời, lần này Vương Trùng Dương giao đấu, những tưởng với tuyệt kỹ

độc đáo vô nhị ấy có thể áp đảo được Trùng Dương, nào ngờ lúc đem ra ứng dụng cảm thấy hai công phu đặc ý ấy vẫn còn sút kém hơn địch thủ quá nhiều.

Âu Dương Phong thăm lắc đầu tự nhủ:

- Oai danh lừng lẫy như Đào Hoa Đảo Chủ kia, rốt cuộc cũng chẳng nên tích sự gì, "học đáo dụng thời phương hậu thiếu" (Học đến chốn nhưng khi dùng vẫn thấy thiếu), câu ngạn ngữ ấy thật chẳng sai chút nào.

Hai người, lúc ấy đã giao tay thêm năm mươi hiệp.

Hoàng Dược Sư bỗng thò tay vào bầu áo rút ra thanh ngọc tiêu cầm nơi tay, chưởng trái vẫn y như cũ, dùng Lạc Anh Chưởng, tay phải nắm chặt ống ngọc theo chiêu thức điểm huyết của "phán quan bút", điểm quét, đâm xia, tấn công tới tấp vào các đại huyết trên khắp người Trùng Dương, uy lực vì thế trong khoảng khắc tăng gia thêm gấp mấy lần.

Trùng Dương khẽ buông tiếng cười, Thái Ất Quyền mềm nhẹ thung dung, đón chặn dễ dàng như chẳng chút dùng sức, bên trong còn lắm khi ẩn hiện một vài chiêu phản kích lợi hại khiến Hoàng Sư phải buộc lòng nhảy lui tránh né.

Hồng Thất Công cảm khái tự than thầm:

- Trùng Dương Chân Nhân quả là một kỳ tài trời sanh, lão ăn mày ta hận mình lúc nhỏ quá biếng nhác chẳng chuyên cần!

Úy chu choa!...

Té ra trong lúc Hồng Thất Công đang lẩm bầm tự than lấy mình, thì ống ngọc tiêu trên tay Hoàng Dược Sư, loáng nhanh như chớp điểm vào "Trung Phong huyết" của Trùng Dương, và Trùng Dương đã lẹ làng lật tay chộp ngược trở lại như điện xẹt, nắm chặt lấy khúc trên ống ngọc tiêu.

Hoàng Dược Sư hốt hoảng, tay trái liền dùng Phách Không Chưởng quét tước trở xuống hạ bộ của Trùng Dương định bắt buộc chàng phải tung người nhảy lên tránh và như vậy mình có thể giựt cái ống ngọc tiêu trở về.

Nào ngờ bàn tay Trùng Dương đang chộp ống ngọc tiêu ấy, thành linh rung động một chút là đã phát ra một kinh lực Nhất Dương Chỉ.

Hoàng Dược Sư bỗng cảm thấy bàn tay của mình đang giữ chặt cái ống tiêu, bị một luồng điện khí nóng dòn vào, tựa hồ như ống ngọc tiêu vừa mới từ trong lò lửa đỏ lấy ra vậy, da tay cơ hồ như muốn phồng lên.

Hoàng Dược Sư giật mình kinh sợ, bàn tay không khỏi phải nói lỏng ra đôi chút.

Trùng Dương thừa thế đẩy nhẹ đầu ngọc tiêu, điểm vào Chương Môn huyết nơi ngực Hoàng Dược Sư.

Đào Hoa Đảo Chủ vừa định vận khí để bảo vệ huyết đạo, nhưng không thể kịp, tưởng chắc là mình phải ngã xuống tại trận.

Nào ngờ sức mạnh của cái điếm ấy, Trùng Dương sử dụng rất khéo, chỉ chạm nhẹ lên huyết đạo rồi tiêu mất ngay, chứ chẳng hề có một chút ác ý cho xâm phạm vào huyết đạo, lại còn thuận tay nhét trả ngọc tiêu vào tay Hoàng Dược Sư, và cười lên ha hả, rồi tung mình nhảy lùi ra sau kêu lớn:

- Thậm cảm Hoàng Đảo Chủ đã nhường tay cho!

Hoàng Dược Sư mặt đỏ như gấc chín, chàng biết rõ nếu Trùng Dương chẳng lưu tình thì mình chỉ còn có cách té xuống chứ không sao gượng được!

Chàng bèn tháo ống ngọc tiêu bỏ trở vào áo và nói:

- Toàn Chân Giáo Chủ quả danh bất hư truyền, Hoàng mỗ hết sức khâm phục.

Trùng Dương thắng luôn hai trận sắc mặt vẫn khiêm tốn dịu hòa, trái lại Âu Dương Phong bên ngoài nhìn xem mặt mày nhăn nhó lo âu, y nghĩ đến bản lĩnh của Hoàng Dược Sư và Hồng Thất Công mình y chưa chắc đã hơn được. Nhưng hai người đều không địch lại Trùng Dương thì còn hy vọng gì thủ thắng được?

Hồng Thất Công quay lại nhìn thấy vẻ mặt teo héo của Âu Dương Phong như vậy bèn cười nói:

- Lão độc vật, thấy rõ hay chưa, người nào xứng đáng là đệ nhất anh hào, trận thứ ba mi định so tài hay là không?

Âu Dương Phong lớn tiếng đáp:

- Sao lại không so? Lão ăn mày thối, chúng ta tái đấu một trận nữa chơi!

Trùng Dương hơi thở vẫn điều hòa vội cười và khuyên ngăn:

- Hai vị đừng gây nhau làm gì chúng ta nghỉ ngơi một buổi rồi sẽ hay.

Âu Dương Phong đã bắt đầu có phần nể tài nghệ của Trùng Dương, trầm ngâm suy nghĩ không nói không năng, ngồi lặng thinh một chỗ.

Hồng Thất Công lần này không chịu được sự ngồi lâu, bèn vung vai đứng dậy nhàn tản ở vùng phụ cận núi Hoa Sơn để giải trí.

Độ xế chiều, Hồng Thất Công rảo bước trở về kêu lớn hỏi:

- Đã tới giờ rồi! Đến phiên vị nào ra trận đây?

Đoàn Hoàng Gia liền đứng dậy đáp:

- Thất huynh, tôi xin đứng ra để giúp vui Thất huynh, mong Thất huynh chỉ giáo ít đường tuyệt học!

Hồng Thất Công cười ha hả đáp:

- Lão ăn mày này chẳng có gì là tuyệt học cả, mà chỉ có môn công phu ruột Giáng Long Thập Bát Chương để tiếp Tiên Thiên Công và Kim Cang Quyền của ông thôi!

Nếu lão ăn mày này kém hơn thì sẽ phải đi ngay, trái lại nếu may mắn thắng được thì đấu nhau xong, lão sẽ đến Thái Bạch Cư lần nữa, đánh cắp thêm rượu thịt về đây uống mẹ nó bảy ngày bảy đêm cho đã thèm!

Đoàn Hoàng Gia mỉm cười chẳng đáp.

Hai người chẳng cần khách sáo, bước ngay vào trận đấu, tận dụng quyền cước sở năng của mình ra để tranh phần thắng lợi.

Hồng Thất Công vừa bắt đầu đã đem quyền pháp Giáng Long ra ứng dụng.

Đoàn Hoàng Gia cũng đem Kim Cang Quyền ra đối phó.

Hai người kẻ đánh người đỡ nghe chan chát tựa như chuông đồng chọi lên trống sắt, chẳng ai nhường ai, chưởng phong bay ra ào ào như triều sóng dâng bờ, hoa tuyết bay đầy khắp mọi khoảng đấu trường, đánh nhau trên hai trăm hiệp, vẫn không phân thắng bại.

Trùng Dương đứng bên ngoài không khỏi khen nức nở, chàng ngẫm lại lần so tài với Ngũ Bá trên đỉnh Hoa Sơn này, trừ chàng ra kỳ dư bốn người đều có sở trường riêng biệt.

Đoàn Hoàng Gia và Hồng Thất Công chú trọng về công phu bên ngoài biến thành quá Cang.

Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong lại thiên về nội kinh thành ra quá Nhu, nếu như hai bên bổ xung thì thật là mới võ lâm cao thủ thập toàn thập mỹ khó ai sánh kịp.

Nhưng gẫm kỹ lại trên thế gian không có sự vật gì được thập toàn thập mỹ cả, huống hồ gì là một người.

Trong lúc Trùng Dương cảm khái trong lòng thì Hồng-Đoàn hai người đã quần nhau trên ba trăm hiệp rồi.

Đoàn Hoàng Gia vẫn trấn tĩnh như thường.

Hồng Thất Công như có phần sốt ruột nên quát lên một tiếng rồi tung bỗng người lên nửa lưng trời, mười ngón tay như vuốt chim ưng quấu trở xuống đầu của Đoàn Hoàng Gia.

Trùng Dương hốt hoảng giật mình vừa định lên tiếng kêu ngừng tay thì chợt Đoàn Hoàng Gia mỉm cười đứng yên chẳng thèm tránh né, rồi nghe "bùng!

bùng!" hai tiếng lớn và hai bóng người liền phân lìa ra phải, trái hai bên, lại thấy Hồng Thất Công nhảy ra ngoài bảy tám bước, thiếu chút nữa là té nhào.

Âu Dương Phong được dịp trả thù, liền chộ lớn:

- Lão ăn mày thúì thua rồi!

Nói chưa dứt lời, thì nghe Đoàn Hoàng Gia "thịch, thịch", thối lui ra sau hai bước loạng choạng như sắp té, may mà ông lập tức dùng thân pháp Thiên Cân Trụ, thấp rùn thân hình xuống, ngón chân bấu chặt xuống mặt đất nên mới tránh khỏi nằm dài dưới mặt đất!